

Albert Garcia Elena

L'illa de Henderson

Premi València
de poesia

Desconvocats del món, com caces a Midway sense portaavions on retornar, fem cua a la pista d'aterratge de l'enfonsament. Els morts ens guanyen per golejada, el silenci es limita a ser.

bromera poesia

L'ILLA DE HENDERSON

Autòmats donant corda als seus propis engranatges sota successives onades de serotonina. Acumulen capes de distorsió, de distància entre el tret i l'escampall de plomes, entre la sinapsi i la descàrrega de mielina. Saps que no existeix la ment humana en estat de naturalesa, que no existeix la metàfora de la metàfora, saps que el buit és inesgotable. Per l'ull de la gatera una urpa te l'esquinça, inventaris de l'irreparable disputats a porta tancada, la pólvora mullada del significat es perd en una inútil tartera de subordinades, la del significant en l'enroc llarg d'un *terrain vague*. Les mosques sempre troben la ferida, el món compareix en la seva totalitat, la xeringa clavada de la idea ingressa, ja cadàver, al món de la representació.

Et posaràs la rebequeta per sortir a mostrar la teva indignació, informaràs el camp de text, esdevindràs pregària del primer déu que passi. *Antropomorfitzaràs* organitzacions, et separaràs del grup en meitat del bosc, provaràs de reiniciar. Voldràs destacar l'aspecte mental d'aquesta derrota, confiaràs en la salvació de l'equip. Seran implementades *sinergies de visibilització* i de *posada en valor* de les *oportunitats* que presenta l'emergència climàtica i la megaextinció planetària. Miraràs com el món s'enfonsa com qui mira una foguera. Et signaràs digitalment al llibre de condol, sabràs que estàs sol perquè voldràs que t'hi deixin.

Vam ser mestres de la caça per persistència fins l'esgotament de la presa, vam incorporar la psicopatia a la genètica, garantim la millor experiència del consumidor. Els morts se'ns abracen i ens burxen les butxaques, als joves no ens cauen els anells perquè no ens els podem permetre. Tunelem la por dels altres, ens creuem en la foscor i ens posem al dia en sèries. Oferim continguts personalitzats, interactuem amb un proïsme fet d'icones i avatars, hem signat un pacte tàcit amb el *logos* i no l'acabem d'entendre. Res no canviarà, res no tornarà a ser, com sempre. Sents com la Roomba s'apropa lentament i lentament s'allunya, un vegetal ha d'estar molt fins al límit per acabar desenvolupant punxes, demà, *demà acabarà tot*.

Aquest cervell, aquest conglomerat de capes de pal de xauarma supurant de matinada, aquesta contrasenya de l'alienació i aquest encefalograma pla fet d'infinits *viu el moment*. ¿Com *sentiria* un animal que és el palimpsest neurològic d'una esponja, un insecte, una tonyina, un rèptil, un lèmur, un primat? Xiclets secs sota el pupitre d'una classe de semiòtica, interfícies entre la ment i la corrosió d'una geometria en descomposició, posats a destriar el gra de la palla no hi ha dubte: la metafísica va a l'orgànic, *the sun always shines* a l'ombra de Jung.

Poca afluència de visitants als cementiris *en aquestes primeres hores de jornada de reflexió*. Imbricats els uns dins els altres –te n'estalvies la metàfora– carros de supermercat encadenats a una tirallonga de monedes. Parcs èdics d'antiinflamatoris, cartografies de vectors de transmissió, memòries en ruïna imminent de ser recordades, tatuatges de gats als turmells. Un hermètic càlcul sense marge d'error et cita en l'espai i en el temps. Sistemàticament, impermeables a la retòrica, les paraules es fan dir i et pengen l'autoria del que penses. La pàgina que busques no existeix, tens els punts encara tendres, l'atzar alimenta de precisió el caos, els camps amb asterisc són obligatoris, els mites, religions sense *back office*, predicar és el desert, s'ha reprès amb èxit la recerca dels cossos, el subministrament ha quedat restablert.

El nostre objectiu és la traçabilitat. Utilitzem galetes pròpies i de tercers per millorar la nostra experiència d'entropia, som incapaços d'adaptar-nos a un món creat per nosaltres mateixos, estem treballant en un escenari de presencialitat. Agenollats, amb les mans lligades a l'esquena, apostem per la qualitat, posem filtres al camp, no tenim força per abocar els cossos a l'aigua *ni altra opció* que creure en el lliure arbitri. En perpètua instància d'abolició esquarterem porcs i n'introduïm la carn en els seus propis budells i en diferit en els nostres. Desconvocats del món, com caces a Midway sense portaavions on retornar, fem cua a la pista d'aterratge de l'enfonsament. Els morts ens guanyen per golejada, el silenci es limita a ser.

Despullats del pulmó d'acer de la pura contemplació, possibles intervals de núvols es barregen a la formigonera del nou dia. Neurotransmissors mercenaris de la contingència, productes destacats, *rep una anormal abraçada*. Reconstrueixes la quotidianitat a través de confuses interpretacions, no tens proves ni dubtes, el significat sempre està diferit. Vius, com els insectes, de cara a l'èmfasi, esclau de la injecció intraocular d'una absoluta llibertat. Una exhibició de tremolor clavada en el propi astorament, marionetes escanyades encadenades a la matriu de la linealitat. Només el vertigen, illes flotants de déus pagans, telepresències decapitades a l'alçada dels ulls.

Les kènties acabades de posar a les cantonades d'escenes de pel·lícules d'època. Els ulls buits de les estàtues. L'abisme dins l'abisme, els punt i coma d'Eliot, les cursives de Rilke. El somni recurrent d'obrir calaixos i de tancar-los, la trajectòria d'*un sabor*, l'autonomia inconscient dels significats, el saqueig de ciutats vençudes. L'estrebada de l'ham a la gola, les sutures cranials del sismògraf, l'immòbil llimac sota la immòbil pedra, el ressentiment dels vells, el paroxisme dels escocells, l'error mortal de ser matèria.